

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Josep Maria Fonalleras

Silencis de Girona

Quan va rebre la distinció de doctor honoris causa per la Universitat de Girona, l'any 2012, George Steiner no podia viatjar. Va enviar un breu parlament que parlava dels silencis de Girona: "Its silences are like no others." No s'assemblen a cap altre silenci. Els que hi vivim potser no som capaços de percebre'ls amb la intensitat que va dir Steiner, però sí que podem calibrar com d'importants són en la seva reflexió. Els silencis on es formulen les qüestions fonamentals. "A mi em sembla", escrivia quan Javier Marías el va fer entrar al Regne de Redonda i ell va adoptar el títol honorífic de *Duke of Girona*, "que el carreró d'Isaac el Cec encarna en bona mesura la tragèdia i la finor d'aquesta Europa nostra, i dels interrogants que he tractat d'expressar en la meua pròpia obra". El temps europeu, "la condensació i concentració de la presència palpable de la temporalitat humana". No sé si els que hi vivim en som prou conscients. En tot cas, ell hi per-

Convindria fer-li una visita de tant en tant a l'estàtua jacent de la comtessa Ermessenda, a la Catedral, com si es tractés d'un deure moral

cebia aquella idea d'Europa que es fonamenta en els carrers i en els cafès, en el pas del temps i en la consciència del pes d'una història que s'acumula, que forma una pàtina i que, finalment, s'expressa en silenci.

Com el silenci de la comtessa Ermessenda, l'estàtua jacent de Guillem Morei, a la Catedral. En la seva última visita, acompanyat de Pepa Balsach, la catedràtica d'Art Contemporani de la UdG, que el va convidar a la ciutat i que el va acompanyar, i amb qui va parlar d'aquell "secret de llum" que emergeix de la mort, com un Brancusi, Steiner va admirar de nou el "comiat reticent" d'aquella dona de pedra, "un dels cims de tots els arts purs i simples". La presència constant, impertorbable, d'un rostre que alhora desprèn neguit i serenor. Convindria fer-li una visita, de tant en tant, com si es tractés d'un deure moral, per sortir-ne no sé si reconfortats amb la vida que no es marceix o angoixats per la mort que s'imposa. En tot cas, en silenci. Davant l'alabastre, davant l'art que ens aboca a la certesa del no-res.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

En Remi

S'ha mort en Remigio, en Remigi, en Remi Herrero. Vam treballar junts uns anys. Ell era regidor de moltes coses a Mataró i jo el seu tècnic en Cultura. Cultura incloïa Festes. Era al començament de la democràcia. Les festes s'havien de revitalitzar. Durant la de Sant Simó, un aplec tardoral en una ermita marítima, una dona li va dir: "És el primer cop que veig que el programa inclou una tómbola." "Hem recuperat una tradició centenària, senyora." Entre ell, jo i la comissió de festes, vam crear una pila de tradicions centenàries. Arreu passava igual. L'any passat, per Les Santes, vaig presentar a la meua filla en Bienve Moya de Vilanova i la Geltrú, que havia vingut a observar-nos la festa major. La filla va autenticar que era viu i coneixia el seu pare l'home que s'havia inventat els correfocs: l'acte i la paraula.

En Remi era de Rueda, Valladolid. Hi passava els estius, i em va convidar a anar-lo a veure. M'hi vaig fer present. Un matí em va fer pujar a la caixa descoberta d'una camioneta. Em va dur a una *dehesa* a triar toros per a la *corrida* de la tarda. Va marcar un número al

“Amb ell ens havíem inventat moltes tradicions centenàries

mòbil. "Mai no diries qui tinc aquí triant toros." Em va passar el telèfon. Era Manuel Mas, l'alcalde de Mataró. Manuel Mas, més retret i tímid, sempre va deure molts vots a en Remi, que tant anava a menjar *pescadito* a la Casa de Andalucía o pa amb tomàquet al lloc on hi hagués gent ingerint-lo com lligava un pacte. Vaig observar que també tenia vara alta a Rueda. Amb uns dies a l'estiu gairebé decidia qui havia de ser l'alcalde. Socialista, evidentment. Rueda és terra de vins. En Remi em va portar a un tast, que reunia altra gent. El cap de cerimònies ens va fer mirar la copa mig plena a

contrallum, ensumar-la, agitar-la, sostenir-la amb unció i recolliment. El moment de beure'n el contingut semblava que no hagués d'arribar. La veu d'en Remi va trencar el silenci: "Jo em passo a la cervesa." Penso en el Remi anticonvencional davant qualsevol mostra de sibirisme prolongat, també intel·lectual o polític. Sempre em passaria a la cervesa.

Vam ser convidats a Berga a unes jornades sobre la Patum. Un regidor em va preguntar en un apart: "Aquest xarnego teniu a l'Ajuntament de Mataró?" Aquell dia vaig estimar amb més intensitat en Remi, un home de Rueda que contribuïa a construir la ciutat que l'havia acollit. Era mestre, i va tornar a l'antic ofici quan va plegar de l'Ajuntament. Quan es va jubilar es va dedicar a cultivar l'hort i a anar amb bicicleta. El vaig veure per darrer cop per Les Santes últimes, a la plaça de Santa Anna. S'hi celebrava el desvetllament bellugós, una ballada de gegants nocturna, naturalment centenària, creada a la seva època, que en Bienve Moya voldria incorporar a la festa major de Vilanova.